

Hồi 39

Huyết Chiến Trên Vạn Nhật Đình

Ngọc Tiêu Tiên Tử không những chỉ hành động rất nhanh về quyền pháp mà chiêu thế còn biến ảo khôn lường.

Rõ ràng mới thấy nàng công trước ngực Tâm Lôi, nhưng khi lão hòa thượng này vừa vung trượng lên đỡ thì chưởng phong của Ngọc Tiêu Tiên Tử bỗng lách qua phía sau, đập vào Phong Thủ huyết trên vai mặt của đối phương. Đây là một kỳ chiêu võ học, lại được một người lạnh lẽo sử dụng nên lại càng ác hiểm hơn.

Tâm Lôi định đảo bộ tránh né nhưng không còn kịp nữa. Vai mặt đã bị đánh trúng, tê liệt, cây thiền trượng vượt khỏi tay rơi xuống đất.

Đồng Bản hòa thượng hải kinh, sợ đối phương hạ thủ đồng bọn vội tung mình nhảy lên, múa đồng trượng đánh vào một chiêu Khai Sơn Đả Thạch truy cản địch thủ. Cây đồng trượng đã nặng hàng trăm cân, lại thêm sức mạnh bạt sơn của lão hòa thượng từ trên cao giáng xuống, nên như cả khối đồng nghìn cân đổ ập lên mình Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy nội công thâm hậu, công phu hỏa hầu thuộc hạng võ lâm cao thủ, nhưng cũng e ngại, không dám vung tiêu chống đỡ. Thấy Đồng Bản hòa thượng vù vù phi tới, Tiên Tử lẹ làng khẽ lách qua bên hữu, thâu cây ngọc tiêu lại, rồi nhanh nhẹn hoa lên một vòng điểm lệ đến Huyền Cơ huyết bên ngực phía trái đối phương.

Đồng Bản hòa thượng đã chứng kiến cảnh Tam Lôi bị Ngọc Tiêu Tiên Tử điểm huyết, biết quyền pháp của đối phương kỳ lạ, nên lão đã khôn ngoan vung cây đồng bản một vòng bảo vệ lấy thân, nhảy vút ra sau hơn ba thước.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khúc khích, chọc tức đối phương:

- Này ! Đại sư phụ ! Sao bỏ chạy ? Hãy đánh với ta thêm một lát nữa chứ.

Chưa dứt lời nàng đã nhanh nhẹn nhảy theo. Ngọc tiêu xuất luôn ba chiêu liên tiếp tấn công nhanh như chớp nhoáng.

Đồng Bản hòa thượng cũng không phải là tay tầm thường. Lão hét một tiếng, cây đồng bản đã đảo lộn vù vù bao bọc lấy toàn thân như một bức tiếng đồng kiên cố.

Reng ! Reng ! Reng !

Tiếng binh khí va chạm nhau liên tiếp, âm thanh vừa rợn người vừa chói tai.

Tuy Đồng Bản hòa thượng thân thể to lớn, lại thêm sử dụng vũ khí nặng cả trăm cân, song đừng tưởng lão đến nỗi chậm chạp, lờ đờ. Cả thân hình cao to và cây đồng bản nặng nề vẫn di chuyển một cách dễ dàng. Khi đâm, lúc phạt, lão nhảy tới, thối lui vô cùng lạnh lẽo, gọn gàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Đồng Bản hòa thượng múa đánh vun vút, song vẫn thản nhiên, nhẹ nhàng ảo diệu, lách qua, luồn lại, cây ngọc tiêu vẫn vèo vèo bám sát đối phương,

không chịu để các hạ lão hòa thượng tự do múa máy.

Reng ! Reng ! Reng !

Những tiếng va chạm của cây ngọc tiêu và cây đồng bản lại tiếp tục kêu lên. Hòa thượng và Tiên Tử đấu đã được năm, sáu hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Những lão hòa thượng đang đứng xem trận chiến lúc bấy giờ như sự tĩnh, họ vội vã đảo thiết trượng, cùng loạt ào ạt tấn công Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ mãi mê nhìn Đồng Bản hòa thượng và Ngọc Tiêu Tiên Tử kịch chiến, lại thoáng thấy mấy lão hòa thượng của phái Nga My vũ động, không thể đứng yên được nữa, chàng phải nhanh nhẹn tuốt kiếm nghênh địch.

Tâm Lôi hòa thượng và ba vị đang vây đánh Mã Quân Vũ đều là những cao thủ của phái Nga My, hiệu xưng là Vạn Phật Tự Tứ Đại Hộ Pháp. Bốn người này ai cũng có võ học cao siêu, nội công thâm hậu. Nhưng trong Tứ Đại Hộ Pháp này chỉ có hòa thượng Tâm Lôi là võ công xuất sắc nhất. Một sự may mắn cho Mã Quân Vũ là Tâm Lôi đã bị Ngọc Tiêu Tiên Tử điểm trúng Phong Thủ huyết sau vai phải, nên lão chỉ biết đứng buông xuôi hai tay nhìn mọi người đánh nhau, nhất là nhìn Tiên Tử với đôi mắt đầy tức giận. Nhờ thế Mã Quân Vũ mới miễn cưỡng đấu được với ba lão hòa thượng kia. Nếu có thêm Tâm Lôi thì chàng đã thảm bại sau vài chiêu rồi.

Mã Quân Vũ tuy bị đối phương bủa vây áp đảo, song vẫn bình tĩnh đánh đỡ, không hề lúng túng. Tay mặt của chàng xuất Phen Quang Kiếm Pháp loang loáng như chớp giật, lúc công, lúc thủ vô cùng nhanh nhẹn. Đồng thời tay trái của chàng sử dụng võ công đã được Ngô Không đại sư truyền thụ là Thập Bát La Hán Chưởng vung lên phản công ào ạt, không chịu sút kém đối phương. Kiếm thuật tân kỳ, chưởng pháp dũng mãnh, biến hóa. Mã Quân Vũ đã giao đấu với ba lão hòa thượng trong Vạn Phật Tự Tứ Đại Hộ Pháp được hai chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại.

Lúc này, Ngọc Tiêu Tiên Tử và Đồng Bản hòa thượng cũng đang đem hết tuyệt học vũ động binh khí veo veo, quyết hạ đối phương trong chớp nhoáng.

Đồng Bản hòa thượng là một trong Tứ Lão võ công cao nhất của phái Nga My. Võ học tinh thông, công lực vững mạnh, đáng là một võ lâm cao thủ trong giới giang hồ. Nhưng đối với ai kia, thì Đồng Bản hòa thượng mới mong uy hiếp, vây vùng cây đồng bản, chớ gặp nhằm nữ ma đầu khét tiếng tinh quái như Ngọc Tiêu Tiên Tử thì lão chỉ còn lo bảo vệ lấy thân. Dù lão đã xuất toàn lực, mang hết công phu tập luyện mấy mươi năm, vẫn không làm gì được đối phương.

Hai người giao đấu được ba chục hiệp, Ngọc Tiêu Tiên Tử khẽ hừ một tiếng, liền sử dụng tuyệt học Mô Vân Thập Bát Chiêu áp đảo đối phương kịch liệt.

Đồng Bản hòa thượng cố gắng giở hết bình sinh tuyệt học đỡ được sáu bảy chiêu của Ngọc Tiêu Tiên Tử công tới chớp nhoáng thì tay chân đã rối loạn. Lão hãi kinh lùi lại nhưng vẫn bị cây tiêu quái ác, vun vút, vừa như đánh, vừa như điểm ép sát bên mình. Đồng Bản hòa thượng biết lâm nguy, liền dùng thân pháp Túy Bát Tiên lúc xiên bên này, lúc ngã bên kia, hai chân cũng di chuyển liên hồi, đồng bản múa vù vù bao bọc toàn thân.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy đối thủ dùng thân pháp chớp nhoáng tránh né thì nàng càng tấn công tới tấp. Thân hình của Tiên Tử lúc bay bổng lên không, quất ngọc tiêu xuống, rồi nửa chừng lại lượn trở lên, dùng gót chân đạp vào bả vai đối phương. Khi thì nàng uốn mình mềm mại lòn qua khỏi cây đồng bản, khi thì vung ngọc tiêu điểm vào trọng huyệt lão hòa thượng. Quyền chiêu của Tiên Tử thật kỳ ảo, biến hóa nhanh nhẹn, khiến cho đối phương nhiều phen khiếp vía kinh hồn.

Phân Mã Quân Vũ sử dụng luôn cả kiếm pháp và chưởng lực nên vẫn ngang nhiên, anh dũng, chống chọi lại sự hợp kích của ba lão hòa thượng như mảnh hổ vùng vẫy trong rừng sâu.

Cuộc chiến của hai bên cứ thế tiếp diễn đến mấy chục chiêu.

Bỗng một tiếng Phật hiệu truyền đến, âm thanh sang sảng như chuông ngân đập vào tai mọi người.

Ba lão hòa thượng đang hăng say đấu với Mã Quân Vũ, vội thâu thiết thiền trượng cùng nhảy lui ra xa.

Đồng Bản hòa thượng đang kịch đấu chống đỡ cây tiêu linh diệu của Ngọc Tiêu Tiên Tử, cũng ráng sức đánh quật hai chiêu bạt mạng, đẩy lui đối thủ, rồi cũng vội vàng thối bộ nhảy lẹ ra sau.

Trận chiến đang ồ ạt như vũ bão, giờ tự nhiên ngưng bật. Mọi người đồng quay đầu nhìn về phía Đông.

Cách chỗ mấy người đang đứng khoảng một trượng hơn, có một lão hòa thượng mặc áo đỏ sậm, chính là Chưởng Môn nhân của phái Nga My, Siêu Phàm đại sư, đứng lạnh lùng nhìn mọi người.

Bên trái của Chưởng Môn Nga My là một lão hòa thượng mặc áo bào trắng, thân hình ốm tong đứng kế đó. Bên mặt Siêu Phàm đại sư có một đạo cô độ chừng năm mươi tuổi cũng đứng im lặng.

Lúc này Tam Lôi hòa thượng không biết ai trong ba người mới đến đã giải huyết cho hắn. Hắn ngồi xếp bằng kế bên ba người vận công, điều hành cho khí huyết lưu thông trong cơ thể.

Mã Quân Vũ hơn một năm nay liên tiếp gặp nhiều cao thủ võ lâm, khiến kiến thức giang hồ của chàng khá. Thấy đạo cô và lão hòa thượng áo trắng đứng bên Siêu Phàm đại sư thì chàng đoán chắc đó là những trưởng lão của phái Nga My.

Mã Quân Vũ tra kiếm vào vỏ, khẽ nghiêng mình cười, nói:

- Vãn bối Mã Quân Vũ đệ tử phái Côn Luân xin kính chào các trưởng lão.

Siêu Phàm đại sư lật lẻo cười một tiếng, liếc qua Quân Vũ rồi nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử lạnh lùng nói:

- Thất nghinh ! Thất nghinh ! Lão không ngờ người nổi danh giang hồ Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng đến đây.

Nữ ma đầu cười khúc khích nói:

- Đại sư khách khí quá rồi. Tiểu muội nhân lúc rảnh rang đến đây xem phong cảnh

thôi.

Siêu Phàm đại sư quay mặt nhìn chăm chăm Mã Quân Vũ, nói:

- Có người giúp, hèn chi người dám trở lại đây lần nữa.

Mã Quân Vũ vội nói:

- Vãn bối trở lại Nga My chỉ vì muốn tìm tin tức của gia sư.

Lão hòa thượng y phục trắng, đứng bên trái Siêu Phàm đại sư, thoạt nhiên mở to hai mắt, nhìn chăm chăm trên mặt Mã Quân Vũ hỏi:

- Sư phụ của người có phải Huyền Thanh đạo trưởng không?

Mã Quân Vũ gật đầu đáp:

- Không sai ! Trưởng bối có gặp gia sư không?

Lão hòa thượng áo trắng chỉ nói nho nhỏ:

- A di đà phật!

Cặp mắt lão lại nhắm cứng, đứng im lặng không đáp lời.

Nhìn sắc mặt của lão hòa thượng mặc áo trắng, Mã Quân Vũ biết ông ta có gặp sư phụ mình, nhưng lại không chịu nói ra. Chàng cảm thấy sốt ruột, bất giác kêu to lên:

- Lão thiền sư biết được tin của gia sư, sao không chịu nói, người...

Siêu Phàm đại sư hét to một tiếng ngắt ngang câu nói của Mã Quân Vũ, rồi tiếp bằng một giọng oang oang:

- Chỗ này là đâu mà người dám ăn nói hồ đồ như vậy. Trên giang hồ đã truyền rằng môn qui của Côn Luân phái rất nghiêm, xem ra tiếng đồn ấy không thể tin được. Lão chẳng biết Côn Luân Tam Tử tại sao lại dạy một thằng đệ tử vô lễ như người.

Mã Quân Vũ bị Siêu Phàm đại sư bắt bẻ, nhất thời chẳng biết nói sao, đành cơn tức giận đứng lặng thinh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khanh khách nói:

- Hành động của Côn Luân Tam Tử rất quang minh chính đại. Theo tôi nghĩ, phái Côn Luân còn danh tiếng hơn phái Nga My của mấy lão nhiều, như thế mà người không chịu nghĩ lại phân minh, ngoài việc cai quản được mấy lão hòa thượng trong Vạn Phật Tự ra, người lấy tư cách gì mà trách kẻ khác?

Lão hòa thượng áo trắng đứng bên trái Siêu Phàm đại sư, mở to đôi mắt nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử, lạnh lùng nói:

- Vị nữ thí chủ này chắc là người nổi danh giang hồ Ngọc Tiêu Tiên Tử?

Nữ ma đầu cười như nắc nẻ, cố tâm chọc tức bọn Nga My, để trả thù cho Quân Vũ, nàng nói:

- Nói rất hay ! Nói rất hay ! Đại sư quý danh là gì ? Xin tha tiểu muội mắt mờ, nhìn không ra đại sư là ai ?

Lão hòa thượng áo trắng nhắm mắt tăng hắng hai tiếng, nói:

- A di đà phật ! Lão hòa thượng này ở rừng núi không quen xưng tên tuổi nên đã quên mất rồi.

Mã Quân Vũ ghét cái gương mặt lạnh lùng của lão hòa thượng áo trắng. Chàng muốn

nói, nhưng lại nghĩ sao nên đứng yên cau có nhìn đối phương.

Đạo cô đứng bên Siêu Phàm Chưởng Môn nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử, cất tiếng cười khinh khỉnh nói:

- Trên giang hồ đã truyền rằng lâu nay đại danh của Ngọc Tiêu Tiên Tử, đạo cô ta rất kính phục. Hôm nay nhân cơ hội này, ta muốn học lóm vài chiêu tuyệt học của một nữ võ lâm khét tiếng.

Nói xong, đạo cô từ từ bước đến, đọc nhỏ một tiếng Phật hiệu, chấp hai tay đứng trước mặt đối phương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết mấy người trước mặt đều là cường địch, võ công cao siêu. Nhất lão hòa thượng ồm tong, mặc sắc phục trắng cứ mỗi khi mở mắt thì trong đó phát ra những luồng nhõn tuyến lành lạnh, chứng tỏ rằng lão là một kẻ võ công thâm hậu rất khó lường. Nhưng bản tính đùa nghịch, tinh quái của nàng vẫn không vì thế mà từ bỏ. Tuy địch thủ đứng trước mặt như thế, Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn tươi cười nói:

- Có muốn thử sức với tiểu muội thì xin người cứ xông vô.

Câu nói chưa dứt, Ngọc Tiêu Tiên Tử nhảy đến, vung ngọc tiêu công liên tiếp ba tiêu theo thế Tam Tinh Truy Nguyệt vô cùng lanh lẹ, áp đảo đối phương.

Đạo cô không kịp rút kiếm nghênh địch nên phải lách mình nhảy lùi lại phía sau năm thước, song chưởng liền giở tám thành công lực đánh bật ra truy cản đối phương.

Siêu Phàm đại sư bốc giận, hét lên một tiếng lớn, hằm hằm nhìn Tiên Tử nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Bổng phái với người không ân không oán, cớ sao người dám lên Vạn Phật Tự của chúng ta gây chuyện? Hôm nay nếu để người sống sót rời khỏi nơi đây thì phái Nga My chúng ta đâu còn uy danh gì!

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn thản nhiên cười, nói:

- Ta đâu phải kẻ cạo đầu xuất gia. Người giữ ta ở lại Vạn Phật Tự này làm gì? Ta không...

Nàng chưa nói dứt câu, đạo cô đã tuốt kiếm vung loang loáng, chém thẳng vào vai của nữ ma đầu, khí thế rất mạnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đâu xem ra gì, cây ngọc tiêu vung lên đỡ nhất kiếm, rồi như chớp xẹt đã xuất hai tiêu lanh lẹ phản công tới tấp.

Đạo cô là một trong tứ lão võ công cao nhất của Nga My phái thì đâu phải vừa. Thanh kiếm trên tay bà cũng vũ động thần oai, chém tả, chém hữu, chặt dưới bộ hạ, đâm vào thượng bộ, biến ảo và lanh lẹ như mưa sa chớp giật.

Siêu Phàm đại sư và Đồng Bản hòa thượng một trái một phải chia nhau trấn giữ hai bên. Chỉ có lão hòa thượng đạo phục trắng là hai con mắt vẫn nhắm như người ngủ mê, hai tay chấp lại, đứng im lặng yên nguyên chỗ cũ.

Khi Ngọc Tiêu Tiên Tử đảo mắt đến phía Quân Vũ, thấy chàng đang cự chiến kịch liệt với bốn đệ tử hạng nhất của phái Nga My, Vạn Phật Tự Tứ Đại Hộ Pháp. Nàng đâm lo sợ cho tính mạng của Quân Vũ, vì biết sức chàng không thể ngang nhiên chống cự được lâu dài.

Ngọc Tiêu Tiên Tử muốn cùng Mã Quân Vũ hợp lực, liên thủ chống chọi đối phương,

nên nàng nắm chặt cây ngọc tiêu xuất ra ba chiêu tuyệt học, ép lui đạo cô về phía sau hai bước. Thừa cơ hội đó, Tiên Tử liền nhắm hướng Quân Vũ phi vọt sang.

Nhưng một sự bất ngờ, Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa nhảy lên, thoát nghe một tiếng hừ, Siêu Phàm đại sư đã tung mình đến trước cản lại, giở hết toàn lực đẩy mạnh song chưởng ra theo thế Bài Sơn Đảo Hải vô cùng dũng mãnh.

Siêu Phàm đại sư làm Chưởng Môn của phái Nga My đã mấy mươi năm, võ công rất thâm hậu, vì thế song chưởng ập tới như vũ bão. Ngọc Tiêu Tiên Tử e dè trước cái lực bạt sơn ấy, buộc phải lộn người lên không, thối lui trở lại.

Đạo cô thừa thế đâm ngang một kiếm Xuyên Vân Trích Tinh vừa nhanh vừa mạnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hoa ngọc tiêu một vòng, gạt phắt cây kiếm ra, đồng thời tung mình trên không, diễn Vân Long Tam Hiện điểm thẳng xuống, trả đòn lại đối phương.

Đạo cô thấy địch thủ phản công quá lẹ, không kịp đảo kiếm truy cản, phải vội nhảy lùi liên tiếp mấy bước, lòng cảm thấy kỳ lạ về chiêu pháp đối phương. Đạo cô nghĩ thầm:

“Con nữ ma đầu này thật quả danh bất hư truyền.”

Bà toan vùng kiếm phản kích, nhưng thoát thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đã giáng ngay đầu một chiêu chí tử, vội giơ kiếm lên gạt mạnh. Đầu gối Tiên Tử lợi dụng cái gạt ấy, toàn thân đã bay bổng trở lại, lộn ngửa ra sau một vòng trên không, rồi nhào mình một cái, tấm thân dịu dàng đã phi mấy trượng xa. cây ngọc tiêu quất vun vút, đánh bạt hai lão hòa thượng đang vây Mã Quân Vũ. Nàng tiến nhanh như chớp đến bên tai chàng, khẽ nói:

- Chúng mình đánh không lại bọn nó đâu, mau chạy đi !

Lúc này Mã Quân Vũ chẳng biết nên cảm ơn hay gắt mắng Ngọc Tiêu Tiên Tử, chỉ lắc đầu nói:

- Người cứ chạy trước đi, chuyện chi mà phải khổ sở bảo vệ tôi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói:

- Nếu tiểu hiệp không chịu chạy thì chúng ta đêm nay chắc phải một phen...

Nàng chưa nói dứt thì đạo cô đã đuổi đến, đưa kiếm đâm cực nhanh đến trước ngực. Đồng thời bốn lão hòa thượng cũng áp lại, múa thiết trượng tấn công.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn ung dung chống đỡ, cây ngọc tiêu múa một vòng, gạt phăng cây kiếm, rồi quay lại nói với Quân Vũ :

- Nếu tiểu hiệp không chạy, thì chúng ta hãy đấu một trận cho sướng tay. Tiểu hiệp xem tiêu chiêu của tôi ra sao ?

Vừa nói cây ngọc tiêu đã liên hoàn phản công nhanh như chớp. Đạo cô bị Tiên Tử áp đảo quá mạnh, lúng túng hồi bộ thối lui.

Phần Mã Quân Vũ thấy bóng trượng như mưa giông của Vạn Phật Tự Tứ Đại Hộ Pháp vù vù bủa tới. Chàng hừ một tiếng, vùng tay trái đẩy mạnh ra một chưởng Phi Bảo Lưu Truyền, tay mặt múa thanh trường kiếm loang loáng theo thế Hạnh Hoa Xuân Vũ. Chưởng này là một kỳ chiêu của Thập Bát La Hán Chưởng do Ngô Không đại sư truyền thụ lại cho chàng. Kiếm pháp chàng đang sử dụng lại là một môn kỳ học trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm, một võ công tuyệt kỹ của phái Côn Luân. Với một chưởng, một kiếm, Mã Quân Vũ

đã đẩy lui được tứ lão hòa thượng lùi lại ba bước.

Tâm Lô hòa thượng khi này vừa vận công điều dưỡng xong, liền cùng loạt với ba lão kia xông đến hỗn chiến với Mã Quân Vũ. Nhưng không ngờ bất thần Ngọc Tiêu Tiên Tử chen vô, rồi tiếp đến bị Quân Vũ đẩy lui khiến lão vô cùng tức giận. Lão hét lên một tiếng, giở hết nội gia công lực, múa thiết thiền trượng vù vù phản công kịch liệt.

Mã Quân Vũ tuy có chưởng pháp và kiếm thuật tinh kỳ, song hỏa hầu chưa được đầy đủ, nên không thể khai triển hết sự ảo diệu, dũng mãnh của hai pho quyền kiếm kỳ tuyệt võ lâm. Vì thế mới hỗn đấu được mười mấy hiệp chàng đã bị đối phương nắm chủ tình hình. Hơn nữa Mã Quân Vũ lại không muốn đả thương đối thủ, nên càng lúc chàng càng bị thiệt thòi, áp đảo.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vừa đánh với đạo cô, vừa trông chừng Mã Quân Vũ. Nàng thấy chàng chỉ còn chịu nổi vài chiêu của địch nữa thôi, và có thể bị thảm bại. Sốt ruột, lo lắng, nàng vung ngọc tiêu veo veo công ba chiêu liên tiếp đẩy lui đạo cô, rồi chớp nhoáng đã tung mình nhảy lên cao, đánh chiêu Thiên Ngoại Lai Vân buộc một lão hòa thượng hồi bộ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử hạ xuống bên Mã Quân Vũ cười, nói:

- Tiểu hiệp, chúng ta liên hợp cự địch !

Vừa lúc đó Siêu Phàm đại sư cũng xông vào, lão mang hết nội gia chân lực, đẩy mạnh một chưởng ào ào áp đến Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết nội công Siêu Phàm Chưởng Môn rất cao diệu. Nàng đấu tiếp chiêu được cũng không lợi ích gì, không biết chừng lại mang họa, nên vội vàng lách sang bên tả năm bước tránh chưởng lực đối phương.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhìn lại, Siêu Phàm đại sư đã đứng trước mặt đạo cô, gương mặt lạnh lùng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cất tiếng cười chế nhạo, nói:

- Thừa lúc người ta không đề phòng mà hạ độc thủ, người không sợ mất danh tiếng Chưởng Môn nhân của phái Nga My sao ?

Siêu Phàm đại sư lạnh lùng nói:

- Đã vào trong trận sao lại gọi là không đề phòng ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười khúc khích nói:

- Người có thể buột miệng nói thế mà cũng xưng danh võ lâm cao thủ Chưởng Môn đường đường chính chính, chê bai Côn Luân Tam Tử !

Siêu Phàm đại sư hừ một tiếng, nói:

- Người đã ngang nhiên xông vào vùng cấm địa của bốn phái, như thế là phạm điều đại kỵ của võ lâm, đối với người không còn giữ qui luật giang hồ được nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười to, nói:

- Tốt lắm ! Nếu thế thì các người hãy cùng xông vào một lúc đi !

Siêu Phàm đại sư gần giọng nói:

- Đối với người thì đã ra gì. Hãy tiếp trước với ta vài quyền xem thử !

Chưởng Môn phái Nga My vừa dứt lời, đã cong tay quyền đâm ra một thoi vọt vào mặt

Ngọc Tiêu Tiên Tử cực mạnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vung tiêu lên đỡ. Nhưng Siêu Phàm đại sư đã vụt tay mặt, tay trái đâm vào sườn nàng. Cứ thế, với hai bàn tay thịt, lão đã làm cho Ngọc Tiêu Tiên Tử phải chủ tâm đánh đỡ, không có thì giờ bảo vệ cho Quân Vũ.

Chưởng Môn phái Nga My đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử đã mấy chục hiệp, càng đấu càng hăng, hai bên vẫn chưa phân thắng bại. Ngọc Tiêu Tiên Tử vì phải lo lắng đến Mã Quân Vũ, mong kết thúc trận đấu với Siêu Phàm nên liền xuất Mô Vân Thập Bát Chiêu, tung mình lên không hoa ngọc tiêu xuống.

Chưởng Môn phái Nga My thấy đối thủ nhào lộn, bay lượn trên không quá dễ dàng, mau lẹ và ra tay rất ác độc, một lối thân pháp lão mới được thấy lần đầu tiên, lòng rất phục. Siêu Phàm đại sư thầm nhủ:

“Từ lâu đã nghe danh Ngọc Tiêu Tiên Tử, đêm nay mới gặp được con nữ ma đầu này, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lão hòa thượng Chưởng Môn không dám xem thường đối phương nên liền xuất tuyệt học của phái Nga My là Kim Cang Quyền, cứ chờ mỗi lần Tiên Tử cắm đầu xuống hai chân chấm đất liền đánh một thoi chí tử, như búa đập đá.

Ngọc Tiêu Tiên Tử lúc lên cao, lúc xuống thấp, bay nhảy đảo lộn như chim én, cố hạ thủ đối phương. Nàng với Siêu Phàm cứ thế giao đấu mãi...

Mã Quân Vũ đang này đang bị bốn lão hòa thượng hiệp đánh đến độ chí nguy. Tình thế buộc chàng không thể không hạ địch thủ được nữa. Chàng khẽ “hừ” một tiếng, thanh trường kiếm liền vun vút múa ba chiêu tuyệt học của Truy Vân Thập Nhị Kiếm đẩy lui bốn lão hòa thượng ba bước.

Mã Quân Vũ nhìn tứ lão, nói:

- Các người ỷ chúng hiệp cô, làm quá trớn thì đừng trách ta độc ác hạ thủ !

Tâm Lô hòa thượng cười ngạo mạn, nói:

- Người có kỳ chiêu kiếm thuật gì cứ trở ra hết đi !

Nói xong, lão bật thiết thiền trượng đánh ra. Thấy thế, ba hòa thượng kia cũng vũ động ào ào từ bốn phương áp đến, bóng trượng như muốn chụp Quân Vũ.

Mã Quân Vũ bốc giận thét lên:

- Chúng bây giờ làm càn quá ! Hãy coi lưỡi kiếm của ta !

Thanh trường kiếm trên tay Mã Quân Vũ theo tiếng nói cuối cùng vung lên một tuyệt chiêu Vạn Phong Xuất Sào trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm. Đồng thời, tay trái của chàng cũng vòng một vòng đánh ra một chưởng theo thế Phi Bạt Tống Chung phản kích lại.

Vạn Phạt Tự Tứ Đại Hộ Pháp chỉ thấy kiếm quang chớp loáng, chưởng phong cuộn cuộn ép tới, hoảng hồn không biết đâu chống đỡ, mạnh ai nấy lo hồi bộ nhảy ra sau.

Tâm Lô hòa thượng bình tĩnh, lại thét lên:

- Xem đây !

Rồi lão cũng trở bình sinh tuyệt học Cung Thần Xạ Nguyệt, cả người và thiết trượng cùng loạt tống mạnh qua.

Mã Quân Vũ lách mình sang hữu, tay kiếm chém trả lại rồi tiếp đó dùng Ngũ Hành Mê Tung Bộ chớp nhoáng đã qua phía sau Tâm Lôi.

Tâm Lôi hòa thượng mới xông vào còn thấy đối phương đó, bỗng thấy Quân Vũ lách mình một cái đã biến đâu mất, lão còn đang ngơ ngác, bỗng cảm thấy một luồng gió nhẹ thoáng qua, vội nhào mình nhảy tránh.

Nhưng sự thế đã muộn rồi, phía sau cổ áo Tâm Lôi đã bị lưỡi kiếm bén ngọt của Quân Vũ chém đứt một nhát dài độ một tấc.

Mã Quân Vũ thừa dịp quay nhìn về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Lúc bấy giờ nàng và Siêu Phàm đại sư đang đánh đến lúc gay cấn, hăng say. Quyền phong của vị Chứng Môn nhân phái Nga My rất trầm vững, mỗi một khi lão ra tay đều có tiếng gió bản bật. Ngọc Tiêu Tiên Tử vẫn dùng Mô Vân Thập Bát Chiêu phản công lại Kim Cang Quyền của Siêu Phàm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử bay lên lộn xuống, lúc trước, lúc sau, khiến cho đối thủ lăm phen kinh hãi, chẳng biết đâu mà lường.

Một người linh động như chớp giạt, mưa sa, một người hằm hằm, chỉ thỉnh thoảng quay qua đảo lại, khiến trận đấu vô cùng ngoạn mục.

Tâm Lôi và ba hòa thượng bị Quân Vũ đẩy lui, đứng ngơ ngẩn kinh hãi một chút rồi lại ào ạt xông vào vây chằng trở lại nữa.

Mã Quân Vũ lại nhớ đến Huyền Thanh đạo trưởng, không biết giờ này sư phụ ở đâu. Chàng nóng lòng muốn bỏ chạy cũng không được, đành phải giơ kiếm ứng chiến.

Bốn hòa thượng lần này xuất thủ, dùng toàn lực cầu thắng. Những cây thiết trượng như mưa sa, gió táp. Nhất là cây trượng trong tay Tâm Lôi trông nhẹ nhàng mà ác độc, mỗi chiêu mỗi thế đều nhắm yếu điểm đối phương, nên mới hỗn đấu trên mười hiệp, Mã Quân Vũ bị ép đến hạ phong.

Mã Quân Vũ có giỏi nhìn đến đâu cũng không thể nén giận được. Chàng thét lên một tiếng, liền đem Truy Vân Thập Nhị Kiếm cùng hợp với bộ pháp Ngũ Hành Mê Tung liên miên phản công.

Nhưng bốn học trò của Siêu Phàm đại sư cũng không phải tay tầm thường, hướng hồ Lôi Phong Trượng Pháp của phái Nga My cũng là môn tuyệt học trong võ lâm. Nếu đánh tay đôi thì Mã Quân Vũ thủ thắng được. Đằng này bốn trượng hợp lại, uy thế rất mạnh, nên bộ pháp lách né và kiếm thuật tinh diệu chỉ mới đủ để chàng tạm cầm cự tứ tăng.

Hỗn đấu được mười mấy hiệp, Tâm Lôi hòa thượng rống lên một tiếng kinh khủng, rồi vũ động thiết trượng theo Lôi Phong Trượng Pháp càng lúc càng mạnh. Ba lão kia cũng mang tuyệt học môn phái mình ra thi triển.

Mã Quân Vũ cảm thấy như một thiết trượng chụp lên người mình. Chàng liền lách nhẹ người theo Ngũ Hành Mê Tung chớp mắt đã thoát ra ngoài mấy thước.

Mã Quân Vũ cất tiếng thật to nói với Đồng Bản hòa thượng:

- Lão tiền bối! Hai phái chúng ta không thù không oán, nhưng đệ tử của quý phái hiệp đáp đến mức này, rủi vãn bối lỡ tay...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên Tâm Lôi nạt một tiếng, nói:

- Người khoát lác quá !

Rồi thiết trượng trên tay ông đã bổ trên đầu Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ tung mình lách qua, đầu gối Tâm Lôi đã định trước, thiết trượng mới đập xuống nửa chừng, đột nhiên cứ theo thân hình Quân Vũ quét ngang qua.

Chiêu này là một chiêu tên Thần Long Bái Vĩ. Mã Quân Vũ chân vừa chấm đất, đã nghe một tiếng gió rít phía sau, biết không thể tránh né được nữa, nên liều mạng, xông mình đến bên địch. Tuy chàng ứng biến rất mau, song cây thiền trượng của Tâm Lôi lạnh lẽ, hơn nữa khi địch thủ còn cách chừng hai thước, lão lệ làng bủa đến.

Mã Quân Vũ dùng lưng đỡ một trượng, cảm thấy toàn thân rung động, miệng thổ ra một búng máu. Trượng này không phải nhẹ, nhưng Quân Vũ cũng chưa đến nỗi ngã nhào.

Chàng cắn răng, cố gắng điều hòa chân khí ở đơn điền, ép máu trào trong ngực xuống, vùng tay kiếm đâm chí mạnh vào Tâm Lôi.

Tâm Lôi hòa thượng lỡ đà, không kịp giơ trượng đỡ, mà cũng chẳng kịp thối lui, tay chân lých quỳnh thì lưỡi kiếm nhọn hoắc đã đâm thấu qua ngực rồi.

Mã Quân Vũ ré dài một tiếng, rút kiếm lại. Máu tươi ở ngực đối thủ phun ra đỏ ối. Chàng tung chân đá mạnh một cái, Tâm Lôi đã văng xa mấy trượng chết ngay. Sau cái đá ấy, chính chàng cũng không còn chịu nổi, miệng lại phun máu ra, toàn thân lão đảo gập gềnh.

Biến cố xảy ra quá nhanh khiến ba lão hòa thượng cùng phe với Tâm Lôi chẳng kịp truy cản.

Mã Quân Vũ chống thanh trường kiếm xuống đất, mở to đôi mắt nhìn xác chết của Tâm Lôi, máu từ miệng chảy vọt không ngừng.

Ba lão hòa thượng nhảy vút đến, vùng thiết trượng quất vào Quân Vũ.

Lúc này, thần trí của Mã Quân Vũ đã mê loạn, đối phương đã ào đánh tới, nhưng chàng vẫn đứng yên như không hay biết gì cả.

Thấy Mã Quân Vũ sắp chết dưới trượng của ba lão hòa thượng, Ngọc Tiêu Tiên Tử hét lên, đang đảo lộn trên không vội nhào mình bay xuống đứng bên chàng. Nàng nhanh nhẹn vòng tay trái, ôm Mã Quân Vũ bên mình, tay mặt quơ ngọc tiêu đánh bật mấy cây thiết thiền trượng, rồi tấn thẳng lên, xuất Kiêm Lĩnh Đả Tà, làm một lão hòa thượng bể sọ chết tươi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử công thêm hai tiêu sáng loáng khiến hai hòa thượng còn lại kinh hãi, nhảy lùi ra hai trượng xa.

Tiên Tử lo âu, cúi nhìn Mã Quân Vũ thấy mắt chàng nhắm nghiền, lòng nàng đau xót như đứt từng khúc ruột, đôi mi nàng đã vồng quanh nước mắt.

Ngay lúc đó, Đồng Bản hòa thượng và đạo cô liền xông đến, hai bên ta hữu vùng kiếm, múa Đồng Bản cùng công vào Tiên Tử. Đồng thời mặt trước cũng bị Siêu Phàm đại sư áp đến chặn bước tiến của nàng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cắn chặt hai hàm răng quất tiêu vào đạo cô theo thế Tiêu Chỉ Thiên Nam. Ngọc Tiêu Tiên Tử nghĩ, trong ba người này, vị đạo cô là yếu nhất nếu dụng

toàn lực công đến, có lẽ sẽ thoát khỏi sự hợp vây của ba người nên tiêu vừa quát thì nàng cũng tấn theo.

Đạo cô cười kiêu ngạo một tiếng, giơ kiếm đỡ ngọc tiêu, tay trái liền theo, nhắm vào người Mã Quân Vũ đẩy một chưởng.

Ngọc Tiêu Tiên Tử giật mình, không kịp hồi bộ, quay mình lại vai mặt hứng chịu chưởng lực của đạo cô thế Mã Quân Vũ.

Bị ngón quyền này, Tiên Tử quay loạn, lùi lại sau năm bước, xương vai mặt đau nhức, cây ngọc tiêu cũng muốn vọt khỏi tay.

Siêu Phàm đại sư lạnh lùng, cất tiếng sang sảng nói;

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Bốn phái với người không thù, không oán, việc đêm nay đều tại người gây ra hết, giờ đã chịu trối chưa, hay muốn chúng ta kết liễu gấp rút ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nhân lúc Siêu Phàm nói, đứng vận hành chân khí để phục hồi sức lực vì mới chịu một chưởng của đạo cô.

Tiên Tử khẽ cười nói:

- Các người là Nga My, một phái võ trong chín đại môn phái, nhưng sao hành động của các người đều trái với qui luật giang hồ?

Siêu Phàm đại sư gần giọng nói:

- Người đừng có ngậm máu phun người. Chúng ta đã làm gì phản với qui luật giang hồ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói:

- Ý nhiều đánh ít, có phải là thông lệ của võ lâm không?

Siêu Phàm đại sư cười nhạt một tiếng, đáp:

- Người đã phạm điều đại kỵ võ lâm, còn lấy cớ trách chúng ta ỷ chúng hiếp cô ấy là gì ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử điều dưỡng một hồi, vai mặt đã bớt đau nhức nên khi Siêu Phàm vừa nói xong, nàng đã vung ống ngọc tiêu bủa tới.

Siêu Phàm thấy thế tiêu dũng mãnh, quái dị, không dám xem thường, vội lùi ra sau hai bước, song quyền tay trước, tay sau đánh ra, gió kêu bần bặt.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết công lực đối phương rất cao, nếu rủi trúng một quyền ắt bị trọng thương ngay. Nàng vội dừng bộ, lách sang bên tả, không dám tiến đến nữa.

Siêu Phàm đại sư hét một tiếng, nhảy vút theo, càn sa tung bay phần phật, song quyền lại liên tiếp đẩy ra, sức mạnh tưởng chừng như có thể bạt núi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử biết đêm nay rất khó thoát khỏi vòng vây. Từ một thiếu nữ tinh quái, ưa quấy phá, xem thường mọi hoàn cảnh, giờ cũng phải bối rối. Không phải nàng lo chính mình mà lại lo cho Mã Quân Vũ. Ngọc Tiêu Tiên Tử tay trái ôm sát Quân Vũ vào lòng, tay mặt khoa tiêu vù vù quyết một phen trống mái.

Hai bên đấu nghiêng ngửa trên ba chục hiệp vẫn chưa phân thắng bại. Siêu Phàm đại sư càng đánh, quyền phong càng mạnh. Ngọc Tiêu Tiên Tử đấu mỗi lúc một biến ảo, linh diệu.

Đồng Bản hòa thượng và đạo cô thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử mặc dầu bận ôm Mã Quân Vũ bên mình mà vẫn có thể đấu với Chưởng Môn Siêu Phàm đến mấy chục hiệp, lòng kính phục, trầm nghĩ:

“Nữ ma đầu này quả nhiên võ công rất giỏi, nếu đêm nay để nó thoát khỏi Vạn Phật Đỉnh, ắt Nga My phái không những mất tiếng mà còn bị một hậu họa về sau nữa.”

Đồng Bản hòa thượng và đạo cô tâm ý như nhau. Không hẹn mà cùng tiến lên chuẩn bị nếu đối phương thoát khỏi tay Siêu Phàm thì sẽ chặn đánh ngay.

Trải qua mười mấy hiệp nữa, Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy có cơ hội thoát thân, liền nhanh nhẹn công ba tiêu, buộc Siêu Phàm lui mấy bước. Nàng lo lắng nhìn Mã Quân Vũ, thấy chàng đã ngất xỉu rồi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đau đớn, hai hàng nước mắt chảy ra. Bỗng một ý nghĩ linh nổi lên trong đầu óc nàng, cây ngọc tiêu và toàn thân nàng lặn xả vào, điểm, quất tứ phía.

Siêu Phàm đại sư bị đẩy lui mấy bước đã bốc giận, lại thấp đối phương nhào vô nữa, chẳng khác lửa thêm dầu. Tay trái liền đánh một chiêu Kim Cang Khai Sơn thẳng vào mặt Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đâu e dè nữa, khê lách mình tiến thêm vào, dùng ngọc tiêu quất một thế Khổng Tước Khai Binh. Siêu Phàm quay tròn lách qua tiêu thế, hai tay đẩy hai quyền cực mạnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười gằng nói:

- Người tránh đi đâu ?

Cùng lúc đó nàng đâm cây tiêu ra nhanh hơn chớp mắt. Siêu Phàm bị điểm trúng ở vai, lùi ra bảy thước, loạn choạng suýt té.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cũng không thoát khỏi tay quyền đối phương. Nàng đã bị Siêu Phàm đâm trúng sau lưng một thoi, bay bổng văng ra năm, sáu thước xa. Tuy lúc sắp rơi xuống, nàng cũng cố gắng đề khí, lộn một vòng, rồi ôm chặt Quân Vũ lăn ra xa.

Sự thể xảy ra quá nhanh, Đồng Bản hòa thượng và đạo cô không kịp giúp Siêu Phàm, mà cũng chẳng kịp kết liễu tánh mạng Ngọc Tiêu Tiên Tử. Hai người nhảy đến bên vị Chưởng Môn nhân. Đạo cô hỏi:

- Sư huynh có hề gì không?

Siêu Phàm lắc đầu, không đáp, rồi từ từ nhắm mắt lại.

Hai người thấy Siêu Phàm không đáp, biết vị Chưởng Môn bị nội thương khá nặng. Đạo cô nhăn mày, nhún mình một cái đã đến bên Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Lúc này Ngọc Tiêu Tiên Tử chống tay xuống đất, miễn cưỡng đứng lên. Nét mặt điểm kiều giờ đã tái xanh, tóc rối bù, hai bên mép đã tươm máu tươi, cây ngọc tiêu đã rơi xuống đất, nhưng tay trái vẫn ôm chặt Mã Quân Vũ sát vào mình.

Đạo cô nâng mũi kiếm lên trước ngực Ngọc Tiêu Tiên Tử, lạnh lùng nói:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Chắc ngươi không ngờ đêm nay lại bỏ mạng trên Vạn Phật Đỉnh của chúng ta ?

Tiên Tử vẫn thản nhiên trước mũi kiếm nhọn hoắc của đạo cô, nàng cúi nhìn Mã Quân

Vũ nói khẽ:

- Vũ huynh đệ ! Hãy mở mắt nhìn cảnh chúng ta sắp chết !

Một dòng máu trào ra làm nghẹn tiếng, Ngọc Tiêu Tiên Tử sặc mấy cái, không nói được nữa.

Đạo cô đăm đăm nhìn, đưa tay trái chấp trước ngực, khẽ niệm một tiếng phật hiệu rồi tiếp:

- Ngọc Tiêu Tiên Tử! Ta sẽ giúp người sớm về Cực Lạc !

Đạo cô loang kiếm một vòng, nhắm ngay ngực Tiên Tử đâm mạnh đến. Ngọc Tiêu Tiên Tử ôm ghì Mã Quân Vũ trong lòng như để an ủi giờ phút cuối cùng.

Bỗng tiếng gió vụt, vạt áo bay phần phật đưa tới, tiếp theo một giọng nói hách dịch vang lên:

- Bỏ kiếm xuống, lùi ra ba bước.

Đạo cô quay đầu lại nhìn.

Ngoài một trượng xa, một lão già mặt áo hồng, lưng đeo Song Luân Nhật Nguyệt, tay nắm Phi Bạt, đăm đăm nhìn đạo cô.

Đạo cô còn ngạc nhiên, thì người đó tiếp:

- Người muốn thử Phi Bạt của ta ra sao không?

Đồng Bản hòa thượng nhảy vọt đến, vươn tay đoạt Phi Bạt, miệng thét:

- Hồ Nam Bình ! Người đến Vạn Phật Đỉnh của chúng ta làm gì ?

Lão Hồng Y lách mình tránh cái chớp của đối phương, tay trái đẩy ra một chưởng, đồng thời tay mặt vung Phi Bạt đánh ra bay vèo vèo, loang loáng nhắm ngay đạo cô phi đến.

Phi Bạt của Hồ Nam Bình là một môn ám khí nổi tiếng trên giang hồ, uy thế rất mạnh, thoáng nghe tiếng gió, Phi Bạt đã bay trên đầu.

--- oOo ---